

Jan Mazur *OSPPE*

**Sprawozdanie z konferencji Stowarzyszenia Homiletów Polskich:
Głoszenie Dobrej Nowiny poza liturgią (Przemyśl, Wyższe Seminarium
Duchowne, 7-9 września 2025 r.)**

Tegoroczne spotkanie homiletów odbyło się w murach przemyskiego WSD. Rozpoczęło się w niedzielę, 7 września, zwiedzaniem pięknego Przemyśla, a zakończyła je Msza św. celebrowana w miejscowej katolickiej katedrze obrządku łacińskiego. Zostało zorganizowane dla uczczenia jubileuszu kapłaństwa zasłużonego, wybitnego homilety, ks. prof. dra hab. Jana Twardego. Trzeba od razu zaznaczyć, że w konferencji wzięli aktywny udział nie tylko homileci, ale także specjaliści z szeroko rozumianej teologii praktycznej. Główne części składowe tego wydarzenia naukowego to cztery sesje tematyczne odpowiadające poszczególnym kontekstom przepowiadania słowa Bożego. Wspomniane sesje zostały zatytułowane następująco: I. Kontekst multimedialny, II. Kontekst nabożeństw, III. Kontekst społeczny, IV. Kontekst kulturowy.

W sesji poświęconej kontekstowi multimedialnemu wygłoszono pięć referatów. Oto ich szczegółowy wykaz: ks. Henryk Sławiński, *Strategia czte-*

rech komponentów wypowiedzi; ks. Witold Ostafiński, „*The Medium is the Message*”: *medialna rzeczywistość w świetle teorii McLuhana*; ks. Adam Bilski, *Pod patronatem św. Efrema Syryjczyka: Śpiewane głoszenie Dobrej Nowiny*; ks. Sebastian Picur, *Głoszenie Dobrej Nowiny na TikToku: geneza – specyfika przekazu – odbiorcy – sukcesy – trudności – perspektywy*; ks. Tomasz Bierzyński, *Głoszenie prawdy o małżeństwie w erze AI: empiryczne studium zgodności chatbotów z nauką przedmażeńską z dekretu KEP*.

Sesja podejmująca kontekst głoszenia słowa Bożego w ramach nabożeństw wypełniona została również pięcioma referatami: ks. Jan Twardy, *Kazania pasyjne*; o. Egidiusz Włodarczyk OFM, *Sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej jako przykład przepowiadania plenerowego*; ks. Jerzy Swędrowski, *Słowo w nabożeństwie pokutnym ku kształtowaniu sumienia*; o. Łukasz Filipiuk OSPPE, *Kontekstualny charakter Apelu Jasnogórskiego*; ks. Zbigniew Kucharski, *Pozaliturgiczne przepowiadanie hagiograficzne na przykładzie bł. Karoliny Kózkówny*.

Kolejna sesja, analizująca kontekst społeczny, zgromadziła także pięciu prelegentów: ks. Damian Chrzanowski, *Kazanie ekspozycyjne jako skuteczne narzędzie przekazywania prawdy słowa Bożego*; Renata Biała, *Głoszenie Dobrej Nowiny do kobiet w ośrodku dla bezdomnych*; ks. Bartosz Michta, *Język ciała i słowo – głoszenie Dobrej Nowiny w środowisku osób niesłyszących i słabosłyszących*; ks. Tomasz Nowak, *Nurt komunikacyjny w homiletyce polskiej*; o. Sebastian Wiśniewski OMI, *Paraliturgiczne nauczanie misyjne*.

Podczas ostatniej, czwartej sesji, zajęto się kontekstem kulturowym, podejmując cztery referaty: ks. Bartłomiej Kuźnik, *Przepowiadanie do Skautów Francji w Vézelay. Na kanwie trójgłosu: Sarah, Nault, Aveline*; ks. Marcin Dera, *Przepowiadanie podczas spotkań „Equipies Notre Dame”*; ks. Łukasz Lipiński, *Biblia między psychologią, egzegezą a teologią: Jordan Peterson, N.T. Wright i Scott Hahn jako interpretatorzy Pisma Świętego w przestrzeni cyfrowej*; Maciej Nowakowski, *Internetowe głoszenie: bp Robert Barron a Taylor Marshall*.

Nie sposób w tym miejscu prezentować jakiś rodzaj syntezy poszczególnych wystąpień, gdyż referaty charakteryzowały się wyraźną zawartością treści. Referenci uwzględniając dyscyplinę czasową, starali się formułować myśli w sposób lapidarny. Dlatego byłoby czymś zasadnym, gdyby materiały tej konferencji ukazały się drukiem lub były dostępne w formie elektronicznej. Ileż cennych przemyśleń pastoralnych zawierają na przykład wystąpienia ks. prof. dra hab. Henryka Sławińskiego z UPJPII czy ks. prof. UPJPII Witolda Ostafińskiego, dziekana Wydziału Teologicznego tegoż

Uniwersytetu! Ich merytoryczna wartość ujawnia się dopiero w zetknięciu z całością tekstu.

Mając nadzieję, że zasób treściowy konferencji będzie udostępniony szerszemu gronu osób zainteresowanych proklamowaniem Ewangelii poza liturgią, już teraz warto zauważyć interesujące wystąpienie o. Łukasza Filipiuka OSPPE, doktoranta w UPJPII. Jego głos wypada odnotować nie tylko z tej racji, że niniejsze sprawozdanie publikowane jest w paulińskim czasopiśmie, ale także z powodu oryginalnego tematu rozważań, jakim jest „kontekstualny charakter Apelu Jasnogórskiego”. Modlitewne rozważania apelowe na Jasnej Górze i w duchowej łączności z Jasną Górą stanowią bowiem jakby ikonę głoszenia Ewangelii poza liturgią. Dobrze się więc stało, że w gronie homiletów zostały wyjaśnione podstawowe motywy, jakie kryją się w zamysle tego nabożeństwa.

W konkluzji swego wystąpienia o. Łukasz powiedział między innymi, że Apel wyraża tysiącletnie dziedzictwo wiary Polaków i jednocześnie jest programem odnowy religijnej na kolejne dziesięciolecia. Prosta i w pewnym sensie uniwersalna wymowa antyfony maryjnej (*Jestem, pamiętam, czuwam!*), zakorzenionej w samej Ewangelii, ma moc odnowieńczą. Rozważania apelowe kryją w sobie głębokie przesłanie biblijne, chrystologiczne, mariologiczne, eklezjalne, a także moralne i społeczne. Nawiązują do ważnych wydarzeń z historii Polski, jak również do aktualnej sytuacji społeczno-politycznej, aby umocnić ducha w Narodzie, którego Najświętsza Maryja Panna jest przecież królową. Zdaniem Prelegenta, apelowe czuwanie z Maryją i przy Maryi pobudza do konkretnej aktywności, która opiera się na wewnętrznym programie miłości do Boga i względem ludzi.

Wygląda na to, że tegoroczna konferencja Stowarzyszenia Homiletów Polskich przyniosła wiele dobra duchowego oraz intelektualnego. Dokonała teologicznego wglądu w proces ewangelizacji, który ma również swoją ścieżkę pozaliturgiczną. Jeden z uczestników spotkania, chcąc intuicyjnie wyznaczyć kierunek debaty, na wstępie przytoczył kapitalną sentencję - parafrazę myśli Plutarcha z Cheronei: *Uczeń nie jest tablicą, którą trzeba zapisać, ale pochodnią, którą trzeba zapalić*. Oby wszyscy homileci nauczający głoszenia słowa Bożego, jak również ci, którzy głoszą Dobrą Nowinę uświadomili sobie, że Ewangelia to nie tylko wiedza, którą trzeba zapisać w pamięci, ale pochodnia, którą trzeba zapalić, by oświeciła drogę do Nieba!